

že ni imela njena punčka niti las in tudi skoro nič obleke. Tudi eno oko je izgubila in glava se je še malo držala vratu.

„Ti mrha, ti, pasja!“ razjari se Anica stopivši v kuhinjo, pa zgrabi kužeta za vrat in ga vrže vun v vežo.

Solznih oči je stopila potem doli k Jankovim.

„Ti Francka, zdaj pa lahko prideš po našega kužka. Saj si me oni dan prosila zanj. Kar z menoj pojdi!“

In šla je . . . Kodrček pa od hiše!

Toda pri Jankovih takrat niso imeli kravice, in ubogi kodrček je moral jesti črn sok; pa še tistega ne, kolikor bi ga bil hotel.

Poželjivo je često gledal nazaj gori k Žitnikovim. Dvakrat jo je celo popihal nazaj, pa obakrat je prišla Francka ponj.

„Privezati ga bo treba, pošast grdo, da ne bo uhajal. Me je že sram vedno hoditi ponj“, je pripomnila nekoč deklica.

Drugi dan je bil že otvezen na zarjaveli verigi, katero je komaj vlačil za seboj.

Revež je bil. Pa skoro bi rekel, če ne bodete zamerili: Prav mu je bilo! Kaj mu je bilo pa treba trgati Aničino punčko? Aaa?

Ferdinand Gregorec.

Velikonočnice.

Na cvetno nedeljo.

*V jutranji zori gore se bliščijo,
Veselo vstaja solnce izza gor;
Pobožne v cerkev množice hitijo,
Vesel je zlasti otročičev zbor.*

*V rokah nedolžnih šibke oljčne veje —
O, mirne in nedolžne duše znak —
Veselo v prsih se srce jim smeje,
Ko stopajo čez hiše božje prag.*

*A zadaj starček žalostno koraka,
Mladosti se spominja zlatih dni,
In ob spominih duša mu zaplaka,
Mladostnih dni nazaj si zaželi . . .*

Slavko Stavič.

